

Advent I. vasárnapja – 2010. november 28. – A év.

Egymást átkarolva támaszkodott az ifjú házaspár a luxushajó tatjának korlátjához. A lassan lenyugvó nap sugarait bámulták, amint visszatükröződtek a tengeren, s közben halkán beszélgettek. Szüleik fizették be őket erre a csodálatos nászútra, s ők most a jövőjüket tervezgették. „Beköltözünk abba szép kis házba, amit kinéztünk maguknak” – mondta az asszonyka. „Igen, én pedig néhány év alatt gyönyörű kertet varázsolok köréje” – tette hozzá a férje. „Kutyák fognak szaladgálni a kertben.” „Mennyire örülnek is majd nekik a gyerekeink!” – folytatta a feleség. „Hárman vagy négyen lesznek legalább, ugye?” „Hát persze, drágám! A legjobb iskolákba fogjuk járatni őket, hogy majd felkészülten indulhassanak neki az életnek! Én pedig sokat dolgozom, hogy mindent megadhassunk nekik, amire csak szükségük lesz.” Így ábrándoztak a fiatal nászutasok, s közben olykor le-lepillantottak a korláton át a hajótestre, melyen ott sorakoztak a mentőövek, rajtuk nagy betűkkel a hajó neve: TITANIC.

Meg akarjátok nevetetni Istent? BeszéljeteK Neki a terveitekről ...!

Szent Pál arra biztat bennünket Advent I. vasárnapjának szentleckéjében, hogy ébredjünk föl az álomból. Mi az álom? Létezés, de nem a valóságban. Élünk, lélegzünk, de a valóság előtt be van csukva a szemünk és az értelmünk. Ilyen álomhoz hasonlítja az apostol azok életét, akik nem hisznek Istenben és az örökkévalóságban. Élnek ugyan, de nem a teljes valóságot élik meg, mert kihagyják a számításból az örök élet dimenzióját. Fel kell ébredni ebből az álomból, s virrasztani, ahogyan oly sokszor halljuk-olvassuk Adventben, nehogy túl hirtelen és készületlenül érjen bennünket a kijózanodás. Érdemes szemügyre venni egy kissé, hogy napjainkban mit tartanak „élet”-nek az emberek. Amilyen célokat kitűzünk magunk elé, amilyen értékeket el szeretnénk érni, olyanok lesznek a cselekedeteink, a döntéseink is. Az életmódunkat tehát az életcélunk határozza meg elsősorban. Vannak nem kevesen, akik számára a „lakmározás és részegeskedés, kicsapongás és érzékiség” a cél, ahogyan szintén Szent Pál írja a Szentleckében. Sajnos egyre inkább megmutatkozik ez az ünnepeink megülésében is. A karácsony egyre több embernek nem szól másról, mint mértéktelen evés-ivásról, karácsonyi partykról és bulizásról. A Húsvét sajnos már korábban erre a sorsra jutott. Akik számára ez az ÉLET, az állandó bulizás és a testi jólét, nehezen tudnak mit kezdeni a munkás hétköznappal, a fárasztó kötelességteljesítéssel, a betegséggel, öregedéssel, az elkerülhetetlen szenvedéssel, pedig ezek mindenkinek az életében bekövetkeznek. Ezért van körülöttünk a sok buli és a jólét ellenére annyi panaszkodó, kesergő, kötelességeit elhanyagoló, az áldozatok elől menekülő, pesszimista ember.

Azután vannak, akik számára a megfeszített munka, a földi sikerek, a karrier, és mindenekelőtt a pénzkeresés a lényeg. Azt nevezik igazi életnek, amikor az ember sikeresen gondoskodik saját maga és családja vagy szerettei földi jólétéről, kényelméről. Az ilyen emberek általában igen kiválóknak tartják

önmagukat és értékesnek az életmódjukat – s valóban, főként az előző csoporthoz képest annak is tűnnek. Ugyanakkor a mai szentlecke és evangélium figyelmeztetése nekik is szól: ébredjétek föl az álomból a valóságra! Az evangéliumban Jézus arról beszél, hogy az Emberfia második eljövételének napjaiban is ugyanaz fog történni, mint Noé napjaiban. Az emberek esznek, isznak, nőszülnek és férjhez mennek, ültetnek és építenek, vagyis élnek a rendes hétköznapi életüket. Családot alapítanak, dolgoznak, gondoskodnak a szükségleteikről stb. stb. Mi van ebben rossz? A világon semmi ... Csak éppen azt nem veszik tekintetbe, hogy mindez múlandó, s egy másik életre is fel kellene készülniük, az élet teljességét sem szabadna elfeledniük. Nem azzal van a baj, amit csinálnak (nőszülnek és férjhez mennek, esznek, isznak, ültetnek és építenek), hanem azzal, amit NEM csinálnak. Nem készülnek a földi élet végére, az Istennel való elszámolásra és az örök boldogságra. Milyen értelmetlen örülségnek tűnhetett a kortársak szemében Noé és családja ügyködése a bárkával! Mit farigcsálnak ezek az eszetlenek azon a faalkotmányon itt a szárazföld közepén? Miért nem élnek normális ÉLET-et, mint mindenki más? Bezzeg mennyire rémisztő volt számukra a ráébredés arra, hogy mégiscsak Noénak és hozzátartozóinak volt igaza. Ők éltek a valódi életet, ők menekültek meg az igazi életre! Milyen szörnyű ráébredés lehetett a valóságra sokak számára az a néhány évvel ezelőtt épp karácsonykor bekövetkezett cunami, amely negyedmillió ember evilági életét tette semmivé percek alatt. Vagy a pár hónappal ezelőtt Magyarországon történt vörösiszap katasztrófa. Olyan, mint egy rossz álom, mondanák legtöbben, pedig éppen hogy ez a valóság! Előbb vagy utóbb, így vagy úgy minden elmúlik, ami múlandó, minden kihullik a kezünk közül, ami csak ehhez a világhoz tartozik. Ezért nekünk is ideje nekilátni építgetni a bárkát, ami átvisz a „túlsó partra”. Az Adventi időszak különösen is alkalmas erre.

A mai átlagember szemében is értelmetlenné, vagy legalábbis fölöslegesnek tűnik sokszor az, amit a keresztény embert tesz. Tudniillik hogy időt szán az imádságra, a szentmisére, a vallásgyakorlásra. Beismeri és megbánja a bűneit, küzd a testiség és az anyagiasság túlzott eluralkodása ellen. Szeretettel fordul olyanok felé is, akik ezt nem érdemelték meg, segít olyanoknak is, akiktől semmi viszonzást nem várhat. Megosztja javait a rászorulókkal, időt szán a szeretet tetteire még akkor is, ha ez neki anyagi veszteséggel jár. Igen, így készül a keresztény ember Adventben a karácsony megünneplésére, de ugyanakkor az Úr Jézus második eljövételére és a Vele való találkozásra is, ami mindenki számára bekövetkezik a halálban. Így építgessük mi is a magunk bárkáját, még ha csodálkozó és értetlenkedő tekintetek vesznek is körül! Amellett, hogy mi magunk is eszünk, iszunk, családot alapítunk és gondozunk, végezzük a munkánkat, evilági kötelességeinket, ne hanyagoljuk el az Istennel való kapcsolat ápolását és az örök életre való készülést sem! Imádkozva, a szentgyónáshoz járulva, szentmisére járva, felebarátainkat áldozatkészen szeretve munkáljuk saját üdvösségünket, s mutassunk példát mások számára is.

Hátha a napjainkban szintén gyakran előforduló csapások, gondok-bajok még idejében „felébresztik” az embereket, s ők is megkívánják a bárka biztonságát, s hinni kezdenek a „túlsó part” elérésében.